ମହାପ୍ରଭୁ ଲିଙ୍ଗରାଜ ବିଜେ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ।

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମିଶ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ।

ମେ 2, 1995

[ଆର୍. ଏମ୍. ସାହାଇ ଏବଂ ଜି. ଟି. ନାନାବତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱୟ]

ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1939:

ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1951:ଧାରା 25 ଏବଂ 68 ।

ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ, 1951:

ଜମି - ଲିଜ୍ - ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ – ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସୂତ୍ରେ ଅଧିକାର - ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର - ଦଖଲର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହୋଇଥିଲା - ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ - ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ - ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ଭାବରେ ବିବେଚିତ ହେବା ପାଇଁ ଜମି ଭୋଗଦଖଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ - ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ - ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂତନ ଆବେଦନ - ଭୋଗଦଖଲ ଅଧିକାରର ଦାବି - କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ - ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିନିୟମ, 1939 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଜମିକୁ 'D' ଙ୍କୁ ଭଡାରେ ଦେଇଥିଲେ । 'D' ଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ 'B' ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିନିୟମ, 1951 ର ଧାରା 68 ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେବେ, 'B' ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ଥିଲେ ବୋଲି ରାୟ ଦେଇ ଆୟୁକ୍ତ ଏହି ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ, 1951 ର ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀ ନଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ବିବାଦୀୟ ଜମିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ 'B' ଙ୍କୁ ଲିଜ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ଧାରା 19 ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହାକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର

କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବହିଷ୍କୃତ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଦେବୋତ୍ତର ଆୟୁକ୍ତ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ବିଚାର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ **(i) 1939** ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ **'D'** ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦିଆଯାଇଥିଲା; ଏବଂ **(ii) 'B'** ହାସଲ କରିଥିବା ଦଖଲ ଅଧିକାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଧରି ଧାରା **68** ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା; **'B'** ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରୀ ଭାବେ ନେଇ ଯେଉଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ଦ୍ୱାରା ଜମିର ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଆଇନ ବିପରୀତ ଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କଠାରେ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ବିଚାର କରିଥିଲେ : ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିନିୟମ, **1951** ର ଧାରା **25** ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ଅନ୍ୟଥା ଅନଧିକୃତ ଦଖଲରେ ଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲରେ ନଥିଲେ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଦାବି କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବାରଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଦାବି କରିବାକୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତୁଳନାରେ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବାଧିକାରୀଙ୍କର ଏକ ଉତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ଥିବା କାରଣରୁ ଧାରା **25** ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଦଖଲ ଅଧିକାରର ଦାବି କରିବା ବିଷୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବାଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର କିଛି କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ଧାରା **6** ଏବଂ **7** ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟତା ନଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ତେଣୁ, ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ଯିଏ ଏହି ଆଦେଶରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମର ଧାରା **68** ଅନୁଯାୟୀ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **6** ଏବଂ **7** ଅନୁଯାୟୀ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବାଧିତ ନହୋଇ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିବାଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5256/1995 ।

O.J.C. ସଂଖ୍ୟା 166/1984 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ତା 26.8.91 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ରାଜିନ୍ଦର ସଚ୍ଚର ଏବଂ ଏ. କେ. ପଣ୍ଡା ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1- 3 ପାଇଁ ପି. ପି. ରାଓ ଏବଂ ପି. ଏନ୍. ମିଶ୍ର ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 4 ପାଇଁ ଆର୍. କେ. ମହାପାତ୍ର, ପି. ଏନ୍. ମିଶ୍ର, ଏସ୍. ମିଶ୍ର, ଏସ୍. କୁମାର, ଏ. ସି. ପ୍ରଧାନ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ କୀର୍ତ୍ତି ମିଶ୍ର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଆର୍. ଏମ୍. ସାହାଇ**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିନିୟମ, 1951 (ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ ଦେବୋତ୍ତର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ନାକଚ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆବେଦନଟି ଆସିଛି ।

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଜମି ମୂଳତଃ ଆବେଦନକାରୀ - ମହାପ୍ରଭୁ ଲିଙ୍ଗରାଜଙ୍କର ଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ 1937 ମସିହାରେ ନ୍ୟାସ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଜଣେ ଡ. ରାମେନ୍ଦୁ ରାୟଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଭଡାରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ଜମି କୃଷି ବର୍ଜ୍ୟ ଜମି ଥିଲା ଯାହା ଡ. ରାୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଭିଭାତି ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ବୋର୍ଡକୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । 1970 ମସିହାରେ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ 68 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେବେ, 7.5.1971 ରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆଦେଶ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ବିବାଦରେ ଥିବା ଜମିକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିବା ଜଣାପଡୁଛି । ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ('ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ର ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ଭାବରେ ବିବେଚିତ ହେବା ପାଇଁ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ଯାହାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ 25 ଅନୁଯାୟୀ ଆଉ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ, ଜମି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ଏହାକୁ ଭିଭାତିଙ୍କୁ ଲିଜ୍ ଦେଇଥିଲେ, ଯିଏ ଅଧିନିୟମ 19 ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହାକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ, ତେଣୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବହିଷ୍କାର ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ । ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କଠାରେ ଏକ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା କି ନାହିଁ ଏବଂ ଧାରା 8 A ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ପାଳନ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯାଞ୍ଚ କରିନଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ମାମଲାର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ ହେବ, କିନ୍ତୁ ମକଦ୍ଦମା ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲିଥିବାରୁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବି ଦୃଢ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ଆହୁରି ବିଳମ୍ବ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଓଡ଼ିଶା ହିନ୍ଦୁ

ଦେବୋତ୍ତର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିନିୟମ, 1939 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 68 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଡ. ରାୟ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରେ ତାଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଅଧିକୃତ ଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଏହାକୁ ଆପତ୍ତି କରିନଥିବାରୁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଭିଭାତିଙ୍କ ଦଖଲ ଅନଧିକୃତ ନଥିଲା ଏବଂ ସେ ଜଣେ ଦଖଲକାରୀ ରୟତ ହୋଇଥିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରୀ ଭାବରେ ଜମି ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିବା ସମଗ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆଇନର ବିରୋଧୀ ଥିଲା ।

ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 ଅନ୍ୟଥା ଅନଧିକୃତ ଦଖଲରେ ଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଅନଧିକୃତ ଦଖଲରେ ନଥିଲେ ବୋଲି ଦାବି କରିବାରୁ ବାରଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଦାବି କରିବାକୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତୁଳନାରେ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବାଧିକାରୀଙ୍କର ଏକ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱତ୍ୱ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଯଦିଓ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧାରା 68 ଅନୁଯାୟୀ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଥରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାର ଥିବା ପୂର୍ବାଧିକାରୀ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ଏବଂ ସ୍ୱତ୍ୱ ହରାଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 ଅନୁଯାୟୀ 1974 ରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି କହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କାରଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଅଟେ । ଜଣେ ବ୍ୟଥିତ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଥିବା ଧାରା 25 ର ଉପଧାରା (3) ରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ସଚର ଦୃଢ଼ତାର ସହ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ମାମଲା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ରାଓ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ ମାମଲାକୁ ବିଳମ୍ବ କରିବ, ଯେହେତୁ ଧାରା 25 ର ଉପଧାରା (3) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ପୀଡ଼ିତ ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଖରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିକାର ରହିବ । ତେଣୁ ସେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଚାଲିଥିବାରୁ ବିବାଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା କିମ୍ବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଆବେଦନକାରୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଅଦାଲତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ବିଚାରମଞ୍ଚର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଆମେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀଙ୍କ ଉପସ୍ଥାପନକୁ ବିଚାର କରିଛୁ । ଏହି ମାମଲାକୁ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇବାରେ ନିଃସନ୍ଦେହ ଅସୁବିଧା ରହିଛି କାରଣ ସେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ 1971 ମସିହାରେ ପାରିତ ଏକ ଆଦେଶର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ତାଙ୍କୁ

ଉତ୍ତରଦାତା ଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବାରଣ କରିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଉପରେ ବିବାଦ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଦଖଲ ଅଧିକାର ଦାବି କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବାଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର କିଛି କ୍ଷମତାପନ୍ନ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର ଏବଂ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ କୌଣସି ବିଚାର କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ ଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରୀ ନ ଥିବାରୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ଏପରି ହୁଏ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିପାରିବେ ଯେ ସେମାନେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବାଧିକାରୀମାନେ ଦଖଲ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 8 ଏବଂ ଏପରିକି 1974 ମସିହାରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ଅଧିସୂଚନା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଲାଭଦାୟକ ହୋଇନପାରେ । ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ସମୀଚୀନ ମନେହୁଏ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଆବେଦନ ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଛି । ଯଦିଓ କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଆଇନ ସ୍ୱତଃ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ, ତଥାପି, କୌଣସି ବୈଷୟିକ ତ୍ରୁଟିକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ଯାହା ଏହି ଆଦେଶରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମ 68 ଅନୁଯାୟୀ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 ଏବଂ 7 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ବାଧିତ ନହୋଇ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିବାଦର ସମାଧାନ କରିବେ । ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ | ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ |"

Translated by:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।